На одному з малих полустанків я чекаю поїзда
зранку. Влаштувалась в кутку на лаві, щоб мене не
знайшли цікаві. Протяг має в'їдливий присмак паровозного
сизого диму, і стоїть неумитий присмерк за розхитаними дверима.
Десь там брязкіт і скреготіння, залізничний
постійний шум…
Я поклала папір на коліно, я стревожені
вірші пишу. Наче прозу пишу — без розбивки на рядків
розмаїті пласти, щоб здавалось на перший
погляд, що пишу я звичайні листи.
Власне, це недалеко від правди.
Інша форма — той самий зміст. Адресовані
людям вірші — найщирший у світі лист.